

Urunk mennybemenetele – 2012. május 20. – B év

Egy szegény özvegyasszony abból tartotta el magát és a fiát, hogy elszegődött szolgálónak egy félreeső ligetben élő, különös, zárkózott hölgyhöz. Az özvegyasszony nagyon megbecsülte magát, szorgalmasan dolgozott, s titokzatos hölgy egy napon megjutalmazta. Adott neki egy szép, köves gyűrűt. Azt mondta neki: „Ha elfordítod ezt a gyűrűt az ujjadon, egy-egy napra mindig azzá változhatsz, amivé csak akarsz.” Az özvegy eltette a gyűrűt, de mivel nemigen hitte a csodatévő erejét, így meg is feledkezett róla. Néhány hónap múlva nagy szárazság és komoly éhínség ütötte fel a fejét az országban. Az emberek egyre nagyobb tömegei kezdtek éhezni, köztük az özvegyasszony és a fia is. Seholy sem lehetett már kenyéret kapni közel s távol a vidéken. Lassan eluralkodott rajtuk a pánik és a kétségbeesés. Az özvegy egyik reggel végigkotorászta a pár darab ruhájának összes zsebeit, nem talál-e bennük valami kis ételmaradékot. Ekkor akadt a kezébe újra a különös gyűrű. Ujjára húzta, s próbaképpen mégiscsak elfordította: kenyérré akart változni, hatalmas, illatos, friss kenyérré. És íme, az asszony eltűnt, s máris ott illatozott egy jókora, frissen sült cipó a konyhaasztalon. Amikor a fiú hazajött korgó gyomorral és lógó orral, örömeiben felujjongott, látva a kenyeret. Rá se gondolt, hogy honnan való, azonnal mohón falni kezdte. Evés közben átpillantott az ablakon a szomszéd udvarára, ahol szintén éhes gyerekek gubbasztottak az eresz alatt. Átkiáltott nekik, s őket is megkínálta a kenyérből. Döbenten vették észre, hogy bármennyit is tépnek belőle, a cipó csak nem fogy el. Gyorsan híre ment a csodának! Összeszaladt az egész falu, valamennyien jóllaktak. És lám, még nagyobb csoda: nemcsak a gyomruk telt meg végre, hanem a szívük is örömmel, reménnyel, egymás iránti szeretettel és megbocsátással. A haragosok kibékültek, a kétségbeesettek megvigasztalódtak. Este, amikor mindenki hazatért és a konyhában sötét lett, a kenyérdarab újra visszaváltozott özvegyasszonnyá. Másnap az asszony újra elforgatta a gyűrűt és ismét kenyérré változott. Így tett minden nap, amíg csak az éhínség tartott. Nemcsak az ő falujukat, de az egész vidék minden települését táplálta testileg és lelkileg egyaránt. Amikor pedig végre elérkezett az új aratás és mindenkinek lett kenyere, az aratók között ott hajlongott az özvegyasszony is. Mindenki úgy érezte, hogy frissen sült kenyér illatát árasztja maga körül.

Jézus az Utolsó Vacsorán úgy beszél apostolairól és tanítványairól, mindazokról, akik valaha hinni fognak benne, mint akik „nem ebből a világból valók”, mint akiknek nem ez a Föld a hazájuk. Ha azonban így van, akkor miért kell itt lennünk? Miért nem azt kéri a Mester az Atyától, hogy vegyen el bennünket ebből a világból? Ma, az elsőáldozás napján biztosan sok szülő ül itt, aki szeretné a gyermekét mindig olyan tisztának, jónak látni, mint ezen a szentmisén. Aki szeretné megóvni a veszélyes és bűnökkel teli világot, a tisztességtelen és erkölcstelen környezet minden szennyétől. És mi magunk, felnőttek is hányszor és hányszor szerettünk volna kivonulni ebből a világból, valami lakatlan szigetre vagy érintetlen, tiszta környezetbe, csak azokkal, akik szeretnek minket, akikkel öröm együtt lenni! Igen, meg-megérezzük olykor, hogy tényleg nem vagyunk ebből a világból valók. Akkor miért kell itt maradnunk? Azért, mert ez a világ sem „istenmentes” környezet! Isten nem akarja magára hagyni és kiszolgáltatni a gonosznak ezt a világot sem! Hiszen Ő maga teremtette, tisztának és jónak. Mind a mai napig szereti, és örökké szeretni fogja, még akkor is, ha ez a világ számúzni igyekszik innen Istent és az övét. Isten nem lett ellenségévé ennek a bűnök által megrontott világnak, nem szűnik meg jót akarni neki. Valójában micsoda is az a „világ”, amelyről Jézus úgy nyilatkozik, hogy nem belőle való, vagy inkább nem bele való a hívő ember? Az emberi bűnök által megrontott, a gonosz tettekkel és következményeikkel átitott társadalom. Eredetileg nem ilyen volt. Isten mindent és mindenkit jónak teremtett. Azonban az emberi szabadság velejárójaként a téves döntések, bűnös cselekedetek következményei, rossza hatásai beleivódtak a történelembe, az emberi környezetbe. Az ember nem akart

mindenestül Istené maradni, s ki akarja vonni otthonát és környezetét, a világot is Isten irányítása alól. Isten azonban, noha részben „idegenné” vált tőle a világ és az ember, nem hagy magunkra minket. Elküldi szent Fiát, Jézust, hogy visszaemelje az emberiséget Istenhez, hogy megszentelje a világot. Ezért kell Jézus követőinek is a világban maradniuk: hogy a Szentlélek segítségével, hitük és szeretetük által részt vegyenek ebben a megszentelésben. Ahogyan sokan szabadon Isten ellen döntenek, úgy legyenek olyanok, akik szabadon Isten mellett maradnak, vagy legalábbis újra és újra visszatérnek Hozzá, példát mutatva ezzel a többieknek. A keresztények, akik talán jobban érzik másoknál, hogy nem otthonuk ez a világ, mégis azt a küldetést kapják, hogy otthonosabbá tegyék a világot: életükkel, tetteikkel tanúságot tegyenek arról, hogy lehet itt a földön is harmonikusabb, szebb, boldogabb életet élni. Ehhez azonban éppen az kell, hogy a Teremtő Isten szándékait vigyük végbe életünkben, s ne annak ellenkezőjét. Ezért kell hát itt maradnunk ebben a földi életben. Erre kapnak komoly felelősséget és küldetést a mai napon ezek a kis gyermekek is, akiket mától Jézus titokzatos teste erősít. Az a feladatuk, mint a szegény özvegyasszonynak a kezdő történetben: ízes, éltető táplálékává lenni az Istenre éhes világnak, emberiségnek, s ezzel folytatni Jézus küldetését, aki ugyanezt tette értünk, és teszi ma is az Oltáriszentségben.